

„Ki vagyok én,...?”

(2Mózes 3,11)

Mózes atyái Istenével folytat beszélgetést, melynek rendkívül fontos része a: *Ki vagyok én,..* kezdetű mondat. Az első három szóban benne van Isten választottja eddigi életének teljes csődje, s a tudat, hogy ő csak egy, a vidék számtalan pásztora közül. Hogy jutott idáig a valaha nagy jövőjű, Egyiptomban hercegi nevelésben részesült zsidó férfi, aki most egy idegen nép között él, és Jetró pap vejeként igyekszik minél hasznosabb tagjává válni az őt befogadó közösségnek? Egyiptomban megvolt benne a hivatás-tudat, s megvolt hozzá a szükséges hatalmi háttér is. Tudta, hogy Ábrahám leszármazottai közül való, a hercegi mivolta ellenére is közösséget vállal a rabszolgá sorban élő népével. Elhívását abban látja, hogy enyhíteni akarja a népét ért igazságtalanságokat, ha kell, erőszakkal is, Istent nem kérdezve. Számára felfoghatatlan, hogy az elnyomást szenvedett emberek még egymás közti ellenségeskedéssel is nehezebbé teszik önmaguk életét. Szembesülni kell azal a ténnyel, hogy a személyes méltóságon, erőszakon alapuló

magatartása nem hoz megoldást sem népe, sem önmaga problémájára. Most pedig Isten vissza akarja küldeni oda, ahonnan elmenekült. Mózes kérdése, *Ki vagyok én,..* egyben azt is sugallja, hogy önmagát nem

tartja már sokra. A nagyralátó tervek, melyekkel népe boldogulását kívánta szolgálni, semmivé lettek. Ez a kérdés azonban magában hordja az önvizsgálat és a gyökerekhez való visszatérés lehetőségét is. De hol vannak a gyökerek? Készek vagyunk végigmenni az önmagunkra találás gyötrelmes útján, vállalva saját elrontott dolgainknak valóságát, azok következményeit? Merünk immár, az Istentől mutatott úton továbbmenni? Mózes életében az Úr megjelenése, megszólító kegyelme egyértelművé teszi, hogy „életgyökere” Isten teremtményében van. Csakis vele, s az Ő akarata szerint van lehetőség újra kezdeni küldetését, de nem a régi úton, mert a Teremtő nem csak enyhíteni akar népe nehéz sorsán, hanem meg tudja szabadítani a kiszolgáltatott állapotából. Mózes Isten előtti felelőssége most a népe iránti felelősséggel bővül. Ebben a küldetésben minden más – család, nyáj, tulajdon, emberi kicsinység, sikertelenség - háttérbe szorul. Az Úr mindennek új értelmet ad. Mózes most nem úgy mehet vissza Egyiptomba, mint egy nagyhatalmú herceg, hanem úgy, mint a Mindenható megbízottja, aki az őt kérdezőknek már nem saját méltóságát,

mulandó dicsőségét sorolja fel, amint azt kora hatalmasai tették, hanem elmondhatja, hogy: „Az Úr, atyáitok Istene Ábrahám Istene, Izsák Istene, Jákób Istene küldött engem hozzátok.” Ez kimondhatatlanul nagy változást jelent. Nincs hadserege, nem állnak mögötte milliók, nincsenek milliárdjai, de találkozott élete Urával, aki nem sikertelen múltjával foglalkozik, hanem az áldott jövő felé vezet, amikor így szól hozzá: „**Bizony, én veled leszek.**” A herceg Mózes korábban megijedt a zsidó férfitől, aki emlékeztette az egyiptomi felügyelő meggyilkolására. Az Úr akaratának engedelmessé válik Mózes – aki inkább a tettek embere volt – már nem önmagát félti, hanem attól tart, nem tudja majd megértetni az Úr akaratát saját népével és a fáraóval. Az egyén és a nép életében döntő fontosságú tisztázni: **Ki vagyok én,...?**

Magyar népünk, s benne református egyházunk sem kerülheti meg ezt a kérdést. Erre kiváló lehetőség évenként az októberi ünnepsor. Első október 6-a, az aradi vértanúk emlé-

kezete. Nagy részük nem volt magyar, s voltak, akik nem is beszéltek anyanyelvüket! De a szabadság, a nép jobb életlehetősége érdekében készek voltak fegyvert ragadni és életüket is feláldozni. A Sátán az eszmével és

az emberi erővel szemben más eszmét és még nagyobb erőt képes toborozni. Sajnos, a török kiűzését követően olyan tömegben érkeztek német és más telepések hazánk területére, hogy a 19. század közepén Pest és Buda lakosainak többsége nem volt magyar és a magyar nyelvet sem beszélte. Bár a nyelvi azonosulás jó részben megtörtént, de a 19. század második felében Galíciából megindult északkeleti betelepülés lélekben, gondolkodásban ma is rányomja bélyegét a fővárosra és az ország nyugati részére. Az istentagadó ideológia erőszakossága, az addig gyökeret eresztetni nem tudó réteget számban megsokszorozta a faluról betelepülő, gyökereitől elszakított „városi paraszt” réteg százezreivel, akik városi polgárrá válásukat abban látták, hogy olyanná lesznek, mint az addigi városiak. A fővárosnak és az országnak 1956 októberében még volt ereje nemet mondani az istentelen népnymorításra, gyökértelenítésre, de a Kossuth-téri kommunista mézszárlást követően, ismét az erőszak eszköze került előtérbe. Az elbukott forradalmat követő megtorlás után maradtak a „húsos fazekak”, az önzés, haszonlesés, kilátástalanság. A lelkiesség helyett

Wartburg vára

Luther szobája
Wartburg várában

az anyagelvűség! A határon kívül szorult magyarok a honi köztudatban csehek, ukránok, románok, jugoszlávok lettek, bizonyosságát adva, hogy az így gondolkodók csak élőködnek a magyar nyelven és kultúrán, de nem vállalnak vele lelki közösséget.

A mózesi kérdést ma is fel kell tennünk, hogy megszabadulhassunk a Gonosz hazugságaitól. Ezt tette Luther Márton is, amikor Wartburg várában a látni vélt ördöghöz hozzávágta még a tintatartóját is, hogy aztán megbékélt lélekkel folytathassa a Szentírás anyanyelvre fordítását. Példát adva ezzel minden embernek és nemzetnek, hogy Isten igaz Igéjét olvasva valódi önismerettel, az Úrtól kapott küldetés szerint ne

csak helyzetük javításán fáradozzanak, hanem az Ő általa készített személyes és közösségi szabadulás elnyerésén munkálkodjanak. Kegyelettel emlékezünk a hősökre és áldozatokra, de hittel valljuk, hogy csakis Isten akaratának engedelmeskedve nyerhetjük el Krisztusban a bűnből, halálból való szabadulást, s az örök életet.

„Hiszed, hogy volna olyan-amilyen magyarság, ha nincs – Kálvin?

Nem hiszem.”

Illyés Gyula: A Reformáció genfi emlékműve előtt

Csoma L

„AHOL JÓ TALAJBA HULLOTT AZ IGE, OTT LÁTJUK AZ EREDMÉNYT” – MAI KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK A KONFIRMÁCIÓRÓL

Mindig a szülőkön, a családon múlik, megjelenik-e a konfirmációban a valódi tartalom: a hitvallás az Úr kegyelméről, mondja Csoma László, a felvidéki Deregnyő lelkipásztor, aki szerint a konfirmáció nem csak hitismeret, hanem annak a megismerése is, miként rakható rendbe az összekuszált élet.

Mit jelent ma, erőteljesen elvilági-asodó társadalmunkban a konfirmáció?

Sokszor nem is tudatosítjuk, hogy a társadalom mindig evilági volt! A paradicsomból történt kiűzetést követően Ádám és Éva gyermekei már csak a szülők elbeszéléséből hallhattak a „*paradicsomi állapotról*”. De, hogy a szülők tettei mennyire tudták „*viszaadni*” az ott tapasztaltakat, azt nehéz lenne megmondani. A konfirmáció-hitvallás ma is ugyanazt jelenti, s mindig a szülőn, szülőkön, családon múlik, megjelenik e benne a valódi tartalom: a hitvallás az Úr kegyelméről. Bizonyára Ádám és Éva sem beszéltek szívesen életük nagy, közös kudarcáról, a bűnbeesésről. Már az Úr előtt is egymást okolták a bukásért. Az úgynevezett „*modern társadalom*” pedig napjainkban tudatosan akarja kiiktatni a társadalom alapját jelentő igéi család-képet, hogy szó se essen bűnről, kegyelemről, és Istenről.

A huszonegyedik században milyen súlypontjai vannak a konfirmációnak? Családi ünnep, ami alkalom a találkozásra, ajándékozásra; nagykorúsítás vagy mindezen túl hitbéli tartalommal is bír a konfirmálókra és családjaikra?

A kérdésben foglaltaknak megvan a maguk fontos helye a konfirmáció alkalmában, sőt azt megelőzően is. Vajon találunk olyan tizenévest, aki „*önként és*

dalolva” vállalná az iskolai munka mellett, a készülés többlet-feladatát? Ehhez a szülő, legjobb esetben mindkét szülő, a család ösztönző szolgálata is szükséges. Kérdés, hogy mivel ösztönzünk? Értékes, régen vágyott anyagi jutalmat helyezünk-e kilátásba, vagy lelki vezetéssel, közös imával, készüléssel érzékeltetjük a konfirmáció lelki örömét, amellyel a láthatók mellett a láthatatlan mennyei Atya elé állunk. A konfirmáció nagykorúsítást is jelent, mert ennek alapján személyes felelősséget viselünk Isten előtt. A probléma ott jelentkezik, ha hagyjuk, hogy az „*összedobáló*” felborítsa az Úrtól kapott fontosági rendet, s nem a lelki, hanem az anyagi kerüljön a középpontba. Igaz az anyagi ösztönzés egyszerűbb: „*ha megteszed, megveszem neked!*” alapon. A lelki sokkal időigényesebb, de egy életre szóló lelki-szellemi kapcsolatot és bizalmat teremt gyermekeinkkel, s egy örök életre vezető segítség, amely Urunk iránti bizalmat építi gyermekünk életében és a mi életünkben is! Szomorú látni mennyien nem élnek ezzel a nagy és pótolhatatlan lehetőséggel, hogy csak akkor ismerem meg a nagykorúság, a család, a közösség igazi értékeit, ha azok az életemben az Úr rendelte helyes sorrendben vannak. A konfirmáció nem csak hitismeret, hanem annak a megismerése is, miként rakható rendbe az esetlegesen összekuszált élet.

Sokszor megtapasztaljuk a konfirmáció fájdalmas kétarcúságát az eklezia életében. Egyfelől lélekemelő ünnep a gyülekezet és a családok számára, amit azonban az esetek többségében gyors kikonfirmálás, a gyülekezet életéből történő hosszú távra szóló távozás, „lelki amnézia” követ. Te, hogy látod ezt a kontrasztot a felvidéki egyházban és a magad szolgálatában?

Az előbb elmondottak sok mindent sejtetnek az itteni helyzetet illetően. De ez az a pont, amikor nagyon komolyan kell vennünk Jézus magvetőről szóló példázatát. Korunk szülői és nagyszülői nemzedéke a „*hivatalos ateizmus*” időszakában élte gyermekkorát. Sokan a „*titkos konfirmáltak*” közé tartoznak, akik szüleik munkahelyi elvárásai miatt nem konfirmálhattak gyülekezeti közösségben. A rendszerváltozással mindenki lehetőséget kapott az Úrtól, hogy szabadságban élve jól sáfárkodjanak a hit kegyelmi ajándékával. Ahol jó talajba hullott az Ige, ott látjuk az ered-

ményt, s bizony van köves, nem gondozott, tessék-lássék megművelt föld is. De a tékozló fiú példázata élteti a reményt, hogy az Úr előtt semmi sem lehetetlen. Harminc évvel ezelőtt, svájci tanulmányaim idején szomorúan láttam, milyen kevesen látogatják ott az istentiszteletet, s a konfirmáció egy bibliai teátrális bemutatás volt csupán. Akkor azt gondoltam, ez a kelet-európai országokban nem fog megtörténni. Nem telt el két évtized, s már láthatóvá vált, hogy e téren viharos gyorsasággal érjük utol a nyugati egyházakat. Ebben a megváltozott helyzetben még buzgóbban kell gyakorolnunk a Józsué által mondott hitvallást: Én, és az én házam népe az Urat szolgáljuk!

Milyen súlya, szerepe van a konfirmáció során elhangzó fogadalomnak?

Erre egy szomorú gyülekezeti példát mondok el. Volt gondnokom azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy unokájának

állítsak ki egy kereszteletről szóló igazolást, mivel más felekezet templomában kíván házasságot kötni, s erre van szüksége. Emlékeztettem, hogy gondnokként ott van az aláírása azon a presbiteri határozaton, amelyikben pár évvel korábban eldöntöttük, hogy a fogadalom megszegését nem támogatjuk ilyen dokumentum kiadásával. Emlékeztettem arra is, hogy keresztelekor hivatalos emléklapot kap minden megkeresztelt, s ugyanúgy konfirmációi emléklapot is. „Ki tudja, hol van az már!”, hangzott a válasz. Természetesen vannak áldott példák is. Ezeket kell egyre inkább előtérbe helyeznünk, s kiemelnünk a hűséges szolgálat áldásait.

A mindennapi életünkben miképpen köszönt vissza a templomban tett, betartott vagy be nem tartott fogadalom? Áldást vagy átkot engedek magatartásommal az életembe?

Az előbb említett esetben a házasság alig egy évig tartott. Újabb évek teltek el,

majd pár hete egy keresztelezőn megjelent a már elvált személy új élettársával és gyermekükkel, s bizony felvetődött, hogy valami hiányzik az életükből, kapcsolatukból: az Istenhez történő odafordulás, az Úr áldásának elnyerése. Sokan vannak, akik Ádám és Éva útján járnak, az elbukásért a másikat, a sikertelenségért az Urat vádolják anélkül, hogy önvizsgálatot tartanának. Itt a lelkésznek külön meg kell tanulnia a türelmes várakozás alázatos szolgálatát, s a lelkigondozói beszélgetésben az őszinte tényfeltárást. A Lélek gyümölcsei között kiemelt helye van a türelemnek, mert a mi Urunk is hosszútűró. Ha türelmesen várva meglátjuk miként tudja Ő vezetni választottait, akkor az mindenki számára a belé vetett hit erősödését, és a szolgálat jutalmának lelki örömét jelenti.

Megjelent a Haragszó c. lapban,

Királyhágómellék

Fábián Tibor

GYÜLEKEZETEINK életéből

Pozsonyiak az Ung partjánál

Egy nyolc tagból álló maroknyi csapat indult el 2020. szeptember 13-án, vasárnap délután Pozsonyból a történelmi Ung megyébe, hogy felkeresse azokat a gyülekezeteket, amelyekben Matašik András, pozsonyi lelkipásztor felnevelkedett és szolgált.

Már a Széles-tó melletti hotel „beszállásolásakor” éreztük, hogy a keleti végeken élénken él Matašik András szolgálatának emléke. A recepció hölgy, aki a tulajdonos lánya volt, elmondta, hogy az ő még élő 94 éves nagymamája házasságkötésének szolgálattevője Matašik András volt.

Következő nap első állomáshelyünk, Bajánháza volt, ahol éppen a templom külső tatarozása folyt, de a templom falai között értelmes beszélgetés indult el. A Bajánházi Református Egyházközség lelkipásztora, Kondás Henriett és lelkes csapata egy meglepetéssel várt bennünket, hiszen a közösségben tartózkodott a nagymihályi illetőségű Borková Margita asszony, aki Matašik András unokatestvére volt. Előkerültek a féltve őrzött régi fényképek és levelek. Sok személyes és értékes történet mellett, a pozsonyi egyháztagok megtekinthették lelkipásztoruk keresztelei bejegyzését a Bajánházi Református Egyházközség szülöttek és megkeresztelték anyakönyvében, amiből kiderült, hogy a család eredeti neve Mátyás volt. A keresztelei helyszíne a Magasrévi Református Egyházközség temploma volt, amelyik abban az időben leányegyházközsége volt a baján-

házi közösségnek. A pozsonyi testvérek egy értékes 1955-ben írt levelet ajándékoztak a bajánháziaknak, amelyben az agg lelkész, Újlaky Sándor, – aki az 1918. július 14-én történő keresztelei szolgálattevője volt, – kérte az akkor már pozsonyi lelkipásztort, hogy az illetékes hivatalokban járjon közbe csekély nyugdíja felemelésében. E sorok írója az Ézsaiás próféta könyve alapján köszöntötte a hűséges tagokat és kérte Isten áldását a gyülekezetre.

Innen utunk a szomszédos Magasrévbe vezetett, ahol Paval Kačkoš lelkipásztor várt a gyülekezet tagjaival. A lelkipásztor a Zsolt 118 alapján imádkozott mindkét közösségért, majd bemutatta a gyülekezetet és annak előjáróit. Ezután a pozsonyi csapat vezetője a Zsolt 18,29 alapján köszöntötte a közösséget, majd egy áldott emléket olvasott fel a gyülekezet előtt, amelyben Mafašik András kérték fel a szülőföld hitbéli tagjai, hogy járjon közbe a régi iskolaépület és az alatta lévő földterület megtartásában, hiszen a politikum egy új állami iskola és új út építésével megkárosította a gyülekezetet, majd a laikus igehirdető, a cseh származású Tchýr úr levelét adtuk át a közösségnek, amit 1955-ben írt Mafašik Andrásnak.

A templomból Mátyás András szülőházához vettük az utunkat, ahol az udvarban a helyiek és a pozsonyiak is felidéztek a többgenerációs családok együttélését, végül pedig a helyiek vendégszeretetét élvezhettük a közös megterített asztalnál. Itt üdítően hatott a helyiek ökumenikus együttélésének bizonyágtétele, hiszen a helyi római katolikus pap saját szolgálatának gyümölcséről számolt be élő bizonyágtétellel, aki fiatalokkal foglalkozik, és ez alkalomra átengedték termeiket a közös ebédre.

Innen utunk a Vámoslucskai Református Egyházközségbe vezetett, ahol Mafašik András lelkészi szolgálatát kezdte az ak-

kori esperes Rác József felügyelete alatt, és hét évig pásztorolta a közösséget, 1942-től 1949-ig. A helyi lelkész, Erika Šrojtová a Zsolt 84 igeolvasása és imádsága után szintén átadtuk ajándékunkat, a Zsolt 35,9 kíséretében, ami a pozsonyi parókián talált a lelkész. Két hirdetési könyvecskét Mafašik András kézírásával ajándékoztunk a gyülekezetnek. Végül újból a megterített asztal mellett ültünk kedves vendégeink társaságában. Nehéz volt a búcsúzás, de végül a nap fáradalmait a Hotel Chemes falai között pihentük ki, igen meggazdagodva hitben és szeretetben.

Másnap kívülről megtekintettük a Barcai Református Egyházközség templomát és parókiáját, ahonnan Mafašik András öt éves szolgálata után Pozsony felé vette az irányt. Utunkat az Andrásyok Betleri kastélyában folytattuk, ahol a kastélyt és annak nagy kertjét is szemügyre vettük, és ezután hazafelé vettük az irányt.

Két napos kirándulásunk alatt megismerkedtünk egymással, betekintést kaptunk gyülekezetünk történetének egy szegmensébe, hiszen számba vettük a hűséges Isten áldásait, aki Mafašik András szolgálatán keresztül is bizonyított, mint egykor Pál apostol szolgálatán keresztül is, hiszen amikor megérkezett a pozsonyi gyülekezetbe, nem úgy érkezett, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdette az Isten bizonyágtételét. Ő is erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelent meg Pozsonyban, hiszen a gyülekezet által meg nem választott lelkész, de az egyházmegye által delegált és az állami hozzájárulás alapján „megfelelt” személy 26 évig pásztorolta a közösséget. Szolgálata e nehéz időszakban is Isten erején nyugodott. (ld. IKor 2,1-5)

Hálával tartozunk Isten megtartó kegyelmének és köszönettel a bennünket fogadó gyülekezeteknek, hiszen egy kérésünk volt az Úrtól indulásunk idején: „Mindig velem Uram, mindig velem”, amit meg is vallottunk Vámoslucskán a gyülekezet közösségében. Ha az Úr úgy akarja, és kegyelmes lesz hozzánk, akkor jövőre folytatjuk tanulmányi kirándulásunkat, hiszen 2021-ben lenne 90 éves Mikó Jenő, a pozsonyiak mélyen tisztelt lelkipásztora.

Buza Zsolt, lelkipásztor

Egy célom van: a szabadító, az örök életet kínáló Jézus Krisztusra mutatni

„Néha szeretnénk mi is minden elvárásnak és kérésnek eleget tenni. Igyekszünk is kedvesen, mindent megmozgatva eleget tenni, de idővel rájövünk: ez nem fog sikerülni. Nincs tökéletes lelkipásztor, de talán olyan igen, hogy Isten szíve szerint való lelkipásztor” – mondta Szuhay György szószékfoglaló igehirdetésében, akit szeptember 13-án iktattak be a nagymegyeri és az izsapi gyülekezet élére.

Amikor a több mint harminc évig az egyházközségben szolgáló Szabó András volt esperes nyugalomba vonult, a szintén lelkipásztor felesége, Valéria pedig lemondott lelkészi állásáról, lelkipásztor nélkül maradt a nagymegyeri gyülekezet. A presbitérium imádságos lelkülettel fogott hozzá az új szolgálattelévő keresésé-

hez. Végül Szuhay György Kulcsodon szolgáló lelkipásztorra esett a választásuk. Eredetileg március végén iktatták volna be, de a koronavírus-járvány miatt erre csak fél év elteltével kerülhetett sor. Az 1784-ben épült barokk stílusú református templomban a megjelenteket a gyülekezet nevében Nagy Péter gond-

nok köszöntötte. Igét olvasott és imádságot mondott Görözdi Miklós egyházmegyei főjegyző. Igehirdetéssel szolgált Fazekas László püspök Pál apostolnak a Rómabeliekhez írott levele 16 részének, első négy verse alapján.

Beszédét a jelen helyre utalva azzal kezdte, örül, hogy egyáltalán sor kerülhetett a beiktatásra, ugyanis nem lehet tudni mi vár ránk a közeljövőben. Majd azzal folytatta, hogy annak ellenére örvendetes, rendkívüli ez az alkalom, amelyen az egyházközség élére beiktatják a megválasztott lelkipásztort, hogy már egy éve szolgál a gyülekezetben. Saját tapasztalatából is kiindulva utalt arra, hogy amikor lelkipásztort hív meg egy gyüle-

kezet szolgálattévőnek, s új szolgálati helyre kerül, akkor szorongásokkal érkezik. Van egy fölbuzdulás a szívében, de azért mégis ott vannak a kérdések, a gondolatok: vajon hogyan fognak fogadni. Találók-e munkatársakat a gyülekezetben. Elmondta, hogy az ókorban, ahol megalakultak a közösségek, ott buzgott bennük az a vágy, hogy az evangéliumot tovább adják, s általa olyan közösséget formáljanak, ahol erősíteni tudják egymást, s ha valakit meghurcolnak vagy baj ér, akkor is megerősítsék őt a további küzdelemben. A gyülekezetek ma is ezért vannak, tette hozzá a püspök, aki megemlítette, sokszor úgy tűnik, mintha az egyház egy lenne a többi szervezet között, holott ez nem így van.

Az egyház Krisztus teste, amelynek egy célja van: Isten nevének dicsőítése, az evangélium hirdetése, s a szolgálat által sokak szívében a vágy felgerjesztése a közösséghez tartozásra. A gyülekezetnek kell, hogy legyen egy ilyen szívóereje, amivel ide vonzza az embereket. S ilyen gyülekezet-e a nagymegyeri is?” – tette fel a kérdést a püspök, majd utalt arra, hogy minden lelkipásztor „jövemény” a gyülekezetben. „Jön, szolgál. Az egyik korábban, a másik később megy el, vagy valaki haláláig szolgál. Ennek ellenére mindannyian befogadásra várók vagyunk, akik mellé oda kell állni. Annak ellenére is, hogy ismerték a lelkipásztor igehirdetéseit, amelyből úgy gondoltátok talán neki minden megy, de akkor is oda kell mellé állni” – hangsúlyozta Fazekas László, majd egy saját tapasztalatával érzékeltette ennek fontosságát. Felidézte, hogy amikor Komáromból Lévéra helyezték át, nagyon nehezen indult az ottani szolgálata, s csak később kiderült ki, hogy ez amiatt volt, mert a gyülekezet nem imádkozott az istentiszteletért. „Nagyon fontos a mellé állás” – húzta alá ismét a püspök, majd az ige alapján azt mondta: Fogadjátok be őt szentekhez illően, s álljatok mellé minden olyan ügyben, amelyben szüksége van rátok. A lelkipásztornak pedig az kívánta, hogy legyen hűséges a szolgálatban, s mindig legyen Isten mellett kire támaszkodnia, s legyenek körülötte olyanok, akik befogadják és elfogadják. Erre kapcsolódva arra kérte a nagymegyeri és izsapi gyülekezetet, legyenek a lelkipásztor támaszai és munkatársai, hogy akik hozzájuk jönnek bármilyen kéréssel is, érezhessék a közösségben Isten erejét,

amelyre mindannyiunknak szüksége van” – zárta igehirdetését Fazekas László

„Milyen jó és felemelő érzés meglátni egy ember életében, hogy hozzá jó az Úr. S milyen jó dolog tudni Isten jóságáról: szeret bennünket, kegyelmes hozzánk. Így ismerteti meg magát velünk. A zoltáros is azt mondja: Boldog az olyan ember, aki ilyennek ismeri meg az Urat. Olyannak, akihez oda lehet menekülni, akinél oltalomban tudhatja az életét” – ezekkel a gondolatokkal kezdte beiktatási beszédét Görözdi Miklós egyházmegyei főjegyző, majd arról szólt, hogy a lelkipásztornak a szolgálata a kezdetén vannak tervei, amelyeket szeretne megvalósítani a gyülekezeti életben. „Rengeteg ilyen lehetőség rejlik egy lelkipásztor és gyülekezet találkozása alkalmával. Minden kezdet elején van jó elképzelés, amivel el lehet indítani, élővé lehet tenni egy gyülekezetet. De a mai igéből kiindulva talán az a legfontosabb, hogy egy gyülekezet megismerje és érezze: jó az Úr. Az a boldog ember, aki Istenhez tud menekülni, s aki tudja, Isten őrt áll az övéi, őt féltő emberek mellett” – hangsúlyozta Görözdi Miklós, aki úgy véli, hogy a beiktatás előtt álló lelkipásztor is ismerője nemcsak Isten jóságának és szeretetének, hanem hirdetője is az Istentől kapott szeretetnek. Felidézte, hogy közös utazásaik alkalmával beszélgettek gyülekezetéről, családjáról, emberekről, s azt tapasztalta, hogy a lelkipásztor mindenben meglátta Isten jóságát. „Egy gyülekezetben lehet sok mindennel foglalkozni, de egy lelkipásztor legfőbb feladata Isten jóságát meglátni, aki úgy szeret minket, hogy a Fiát adta értünk” – mondta többek között Görözdi Miklós egyházmegyei főjegyző, aki a személyes adatok ismertetése után az Atya, Fiú és a Szentlélek nevében beiktatta a nagymegyeri és izsapi gyülekezetben végzendő lelkipásztori szolgálatra. Ennek látható jegyeként átadta a két egyházközség pecsétjét és a két templom kulcsát. *Szuhay György 1976. május 13-án született Rimaszombatban. A tornaljai gimnáziumban érettségizett, majd a komáromi Selye János Egyetem Református Teológiai Karán folytatta ta-*

nulmányait, ahol 2006-ban diplomázott. Az Abaúj-tornai Református Egyházmegyében, Körtvélyesen kezdte el lelkipásztori szolgálatát. Lelkészsé 2009-ben szentelték Rimaszombatban. 2011-ben a Kulcsodi Református Egyházközség meghívta a megüresedett lelkészi állásába, ahol hét évig szolgált. A nagymegyeri és az izsapi gyülekezet Szabó András lelkipásztor nyugalomba vonulása után úgy döntött, hogy a 2019. április 30-tól üresedésben lévő lelkészi állásba meghívja lelkipásztoraúl. A meghívásra 2019. június 29-én került sor. A Nagymegyeren megtartott egyházközségi közgyűlés október 13-án választotta meg az egyházközség élére. A lelkészi állást hivatalosan október 29-én foglalta el. 2007-ben kötött házasságot Máriával, két gyermekük született. Szuhay György lelkipásztor szószékfoglaló igehirdetése elején azt mondta, hogy inkább személyes bizonyágtételt szeretne tenni arról az Úr Jézusról, aki megszólította és elindította

öt erre a szolgálatba s mit értett meg általa. Az elején elmesélt egy történetet, amelyben az egyik gyülekezetben közvélemény-kutatást tartottak arról, milyen legyen az a lelkipásztor, aki majd betölti a megüresedett állást. Humoros, néhol megmosolyogtató elvárásokat, ugyanakkor igazságokat is megfogalmaztak a leendő lelkipásztornal kapcsolatban, amelyet szinte lehetetlen volt teljesíteni.

„Néha szeretnénk mi is minden elvárásnak és kérésnek eleget tenni. Igyekszünk is kedvesen, mindent megmozgatva eleget tenni, de idővel rájövünk: ez nem fog sikerülni. Nincs tökéletes lelkipásztor. Talán olyan van, hogy Isten szíve szerint való lelkipásztor” – mondta Szuhay György, aki elárulta, a gyülekezet imádságában kérte Istent, hogy az ő szíve szerinti lelkipásztort küldjön hozzájuk. „Engem küldött. Bízom abban, hogy valóban Isten szerint tudok élni és szolgálni minden méltatlanságommal és gyarlóságommal együtt” – fogalmazta meg elvárását magával szemben, majd elmesélte megtérésének történetét.

„Az, hogy most itt állok, palást lehet a vállamon és beszélhetek Jézus Krisztusról annak köszönhetően, hogy amikor még sötétségben éltem, Isten megkeresett. Lehajolt hozzám és megérintett. Nem tudom miért engem szólított meg. Azt viszont igen, hogy 1999-ben, 23 éves koromban megérintett és megszólított. Egy húsvéti napon, de nem a templomban, mert oda nem jártam, hanem otthon. Erős, belső hang jött Istentől, ami nem engedte meg, hogy ne induljak el. Olyan jószágot éreztem és tapasztaltam meg Istentől, aminek nem tudtam ellenállni. Elindultam egy keskeny úton, amelyen az Ő kegyelméből a mai napig haladhatok”. Majd az ige kapcsán azt mondta: ez a kincsünk cserépedényben van, nehogy az ember különbnek tartsa magát bárkinél, s azt mondja, hívó lettem, már több vagyok másoknál. A cserépedény a mi testünk, életünk, természetünk, ami törekeny. Ez azért van, hogy ezt a rendkívüli erőt ne önmagunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk, s tudatosítsuk: Isten ajándéka ez. Gyenge és méltatlan vagyok, törekeny, de Isten

ajándéka, hogy övé lehetek, követhetem, s másoknak is beszélhetek róla. Egy célom van: a szabadtó, a boldogságot adó, örök életet kínáló, megváltó Jézus Krisztusra mutatni. Ezt sokféleképpen lehet megtenni: építkezve, tervezgetve, parkot álmódva, látogatva, beszélgetve, tábort szervezve. Az Ő nevét szeretném hirdetni életünkkel és szolgálatunkkal". Igehirdetését egyfajta irányadó igezszakasszal, az 1 Kor 2, 2 verssel zárta: "Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is, mint a Megfeszítettéről". A beiktatott lelkipásztort dicsőítő énekekkel köszöntötte a gyülekezet kórusa, majd Nagy Péter és Horváth Emma gondnokok átadták a két egyházközség ajándékát, az új szolgálati palástot.

Szuhay Györgyöt egy-egy igeverssel a pozsonyi egyházmegyében szolgáló lelkipásztorok, illetve egykori, de másutt szolgáló iskolatársak is köszöntötték. Az ünnepi alkalom Fazekas László püspök áldásával és a Nemzeti Imádság eléneklésével zárult.

Kép és szöveg: **Iski Ibolya**
www.reformata.sk

Tóth Árpád /1974-2020/

Szeptember 20-án, az oroszai templomban, majd az érsekkétyi temetőben vett végső búcsút a nagyszámú gyászoló közösség Tóth Árpádtól, a Garamvezekény-Kisölvédi társult, valamint az Oroszkai Leányegyházközség lelkipásztortól, aki tragikus körülmények között, szeptember 16-án hunyt el.

A búcsúztatás az oroszai templomban kezdődött, ahol a temetési igehirdetési szolgálatot egyházunk püspöke, Fazekas László végezte az Ézsaiás 43,1-3 igezszakasza alapján. A temetési igehirdetést követően a Barsi Egyházmegye esperese, Kassai Gyula végezte a családtól és a szolgatársaktól való búcsúztatás szolgálatát és ő idézte fel az elhunyt életútját is a következőképpen:

„Az Úr hűséges szolgálója, Tóth Árpád lelkipásztor 1974. december 23-án született Zselizén. Bátyjával együtt Érsekkétyen nevelkedett. Szüleit korán elvesztette.

Komáromban a Mezőgazdasági Szakközépiskolát 1993-ban végezte el. 1994-ben felvételt nyert a komáromi Calvin János Teológiai Akadémiára, ahol a lelkési diplomát 1999-ben vehette át. Lelkészképesítő vizsgáit 2001-2002-ben tette le Komáromban. Lelkészszentelésére 2004-ben került sor Rimaszombatban.

A teológia elvégzését követően a Barsi Református Egyházmegyébe került és a pozsbai, baracscai és barsbesei egyházközségek szolgálatával lett megbízva. Pozsbán ismerkedett meg Mészáros Tímeával, akivel 2002. szeptember 14-én kötött örök hűséget. Házasságukból három gyermek született. Mátyás, Eszter és Gergő.

Megválasztását követően szeretett volna közelebb kerülni szülőföldjéhez. Missziós lelkületének köszönhetően ő maga kérte, hogy Oroszkán végezhesen szolgálatot, ahol azelőtt nem volt református gyülekezet. Küldetesként ismerte fel az ottani reformátusok összegyűjtését, gyülekezetbe szervezését. A településre 2011-ben került, ahonnan az újonnan kialakított Garamvezekényi-Kisölvédi Társegyházközség megbízott lelké-

szeként tevékenykedett. A leányegyházzá alakult oroszka reformátusok a csatai szórvánnyal együtt 2015-ben kezdett templomépítésbe. A többfunkciós épületet 2019. október 6-án fejezték be.

Isten megáldotta missziós igyekezetét. Nagy álma volt továbbá egy ökogyülekezet létrehozása Oroszkán, egy magyarországi program segítségével igyekezett mindezt megvalósítani. A csatai szórványgondozás egyet jelentett a helyi roma közösség felkarolásával, ami szintén szívügye volt.

2008-2011 között a barsi egyházmegye zsinati képviselője is volt, egyben a barsi egyházmegye tanácsának állandó tagja. Utóbbi tisztségét haláláig betöltötte. Hűségesen szolgált idősök otthonában, a lekéri pszichiátriai kórház kihelyezett részlegében, a hosszú ideig kezelt betegek között, de vallási nevelést is biztosított a csatai Baross Gábor Alapiskolában. A Károli Gáspár Egyetem Pszichológiai Intézetének Mentálhigiénés képzését is elvégezte Hanván.

A Károli Gáspár Egyetem Pszichológiai Intézetének Mentálhigiénés képzését is elvégezte Hanván.

Egész életét hűséges, áldozatkész krisztusi szolgálat jelle-

mezte. Missziós lelkületű, becsületes, csöndes, jószívű szolgálata nagyon fog hiányozni családjának, közösségünknek és a lelkésztársaknak. Emlékét szívünkben hordozzuk. SDG”

A volt teológustársak nevében jelen sorok írója búcsúzott, aki teológiai osztálytársként, és mint két évig kollégiumi szobatársa azokat a személyes emlékeket idézte fel az Ige kapcsán / 1 Korinthus 4,1/, amelyek az elhunytat oly sajátágosan jellemezték. A templomi búcsúzó sorában az utolsó búcsúzó Nagy Lajos mérnök, Oroszka község polgármestere volt.

A temetés a sírba tétellel folytatódott az érsekkétyi temetőben, ahol a feltámadás ígét a helyi gyülekezet lelkipásztora, Fülöp Sándor olvasta fel és ő végezte a síri liturgiát is.

Szeretett szolgatársunk, barátunk, a Krisztusban testvérünk emlékét kegyelettel őrizzük, s kérjük a Mindenható Istent, adjon vigaszt gyászban maradt szerettei számára. Az özvegy és az árván maradt gyermekek számára egyházunk célirányos gyűjtést szervezett, kérve az együttérzés ilyen formában való megnyilatkoztatását is.

Legyen Tóth Árpád emlékezte áldott közöttünk.

Lévai Attila

Ünnepi megemlékezés Lénártfalván

A Lénártfalvai Református Gyülekezet **2020. szeptember 27-én**, délután ünnepi istentisztelettel és egyben

került Hanvára és ezzel együtt a lénártfalvai és a csízi gyülekezeteknek is a lelkipásztora lett.

A Toma Mihály Kórus szolgálata Lénártfalván

Tompa Mihály mellszobrának felavatásával emlékezett meg a költő-lelkipásztor születésének 203. évfordulójáról. Az istentisztelet **Nagy Ákos Róbert** a Gömöri Református Egyházmegye eperesének igehirdetésével kezdődött. **Nagy Andrea** a lénártfalvai gyülekezet lelkipásztora, *Összel születtem* c. költeményével tisztelgett a költő emléke előtt, ezután beszámolót tartott *Tompa Mihály és a Lénártfalvai Református Gyülekezet kapcsolata* címmel. Tompa Mihály Kelemérből 1851-ben

A beszámolót követően a költő nevét méltóan képviselő **Tompa Mihály Énekkar** előadásában a legismertebb mű-

vei hangoztak el: „*A madár fiához*” és „*A gólyához*”. **Madarász Béla**, a gyülekezet gondnoka a szoborról, annak vásárlásáról, valamint felújításáról számolt be. A mellszobor a néhai Igó Aladár korábbi alkotása. Igó Aladár hanvai népi fafaragó és festőművész volt, aki szorosban kötődött falujához, szülőföldjéhez. Számos alkotásában megfestette, fába, kőbe vitte azokat, akik szülőfalujához hűen kötődtek és gazdagították annak hírnevét. Tompa Mihályt is több festményén és szobraiban is megörökítette, megformázta. Munkássága elismeréseként a Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti keresztje kitüntetést is megkapta 2004-ben. A szobor átadásakor **Babús Lin-**

da előadásában hallhattuk, **Tompa Mihály: A gyülekezetben** című versét. A megemlékezés koszorúját **Rákosi János** polgármester és **Nagy Andrea** lelkipásztor helyezték el a szobornál. Az ünnepélyes istentisztelet szeretetvendégséggel zárult. Mindannyian büszkék vagyunk arra, hogy egykori lelkipásztorunk, Tompa Mihály a templom udvaráról a valaha volt gyülekezetének falujára tekint. Ránk, élőkre pedig az a feladat hárul, hogy emlékét szellemiségét, és az általa felmutatott értékeket igyekezzünk életben tartani, megőrizni és továbbadni utódainknak.

Csízi Mária
presbiter-Lénártfalva

Az istentisztelet után

Rimaszombatban átadták a régió legkorszerűbb többfunkciós sportpályáját

„Megvan az ideje a rombolásnak, és megvan az ideje az építésnek” – idézte A prédikátorok könyve 3. fejezetének 3. versét a rimaszombati új sportpálya ünnepélyes megnyitóján Molnár Sándor.

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Püspöki Hivatalának zsinati főtanácsosa a szeptember 14-i ünnepségen felidézte, ha a mostani Tompa Mihály Református Gimnázium falai beszélni tudnának, elmondanák, a prédikátornak most is igaza van.

Mint kifejtette, a XX. század első éveiben is megvolt az ideje az építésnek. Az Egyesült Protestáns Gimnázium épülete kicsinek bizonyult, ezért az elődök eladták, s új, korszerű épületet építettek. A harmincas években ez az építkezés folytatódott, hat osztályteremmel bővült az intézmény. A második világháborúval az építés ideje lezárult, s a rombolás ideje következett.

A prédikátornak most is igaza van

„A rombolás időszaka volt az, amikor az ország egyik legnagyobb közgyűjteményével alapozták meg a sportpályát, az értékes könyvek papírgyűjtésben, zúzdában végezték. Feliratok, emléktáblák, szobrok kerültek eltávolításra. Sokan vagyunk, akik tapasztalták, tapasztaljuk, mivel jár a rombolás ideje” – mondta Molnár Sándor.

Felidézte: a szomszédságban a Gólyavár református óvoda helyén aszfaltozott kosárlabdapálya volt, az óvoda építése miatt ezt a pályát lebontották. Ezt azzal a reménnyel tették, hogy valamikor a jövőben a sportpályát felújítják.

„Az óvoda és az alapiskola építése után, a gimnázium felújítása mellett a reménység valósággá vált. Magyarország kormányának támogatásával egy többfunkciós pályát építhettünk, melyet a Tompa Mihály Református Gimnázium, a Református Alapiskola és az Evangélikus Alapiskola növendékei fognak elsősorban használni” – tájékoztatta az ünnepélyes megnyitóra érkezett szülőket Molnár Sándor.

„Ezt dobta a gép”

Az új építmény szabványmérete kézilabdapályát foglal magába, s nagyon rövid időn belül át lehet alakítani röplabda pályává is. Helyet kaptak a kosárlabda palánkok és a távolugró gödör is. A tervezést Máté Tamás mérnök végezte.

Sportpálya átadás Rimaszombatban (Fotó: HE és Gecse Attila/Felvidék.ma)

Az építési munkák két fázisból álltak. Először a régi pályát elbontották, majd az új pálya talajcsövezése, szegélyezése és alapozása és a járdák kiépítése következett. A kivitelező Molnár András volt. Ennek költsége valamivel több mint 40 ezer euró volt.

A pálya építését, alaptömörítését, a hálók, a világítás, a sporteszközök felszerelését, a gumiaszfalt és a felső gumiszőnyeg kialakítását, leterítését és a csíkok felfestését a szucsányi illetőségű MARO kft. végezte 88 ezer euró értékben.

„Az elmúlt négy évben minden összefejtünk, vagy éppen megkezdtünk egy építkezést. A sportpálya megépítését követően sem állhatunk le. Hiszen itt van előttünk az épület udvar felőli homlokzata, az iskolaudvar rendezése. Most az építésnek az idejét éljük. Nem a mi érdemünk ez. Isten kegyelméből most egy ilyen időszakban szolgálhatunk.

A mai fiatalok azt szokták mondani, hogy ezt dobta a gép. Nem tudjuk, hogy mit hoz a holnap. Egyet viszont tudunk, az idők ura, aki mindent a kezében tart, mellettünk van minden időben, és kész vezetni minket minden időn át. Engedjük hát vezetni magunkat” – mondta Molnár Sándor zsinati főtanácsos, a rimaszombati egyházközség lelkipásztora.

Molnár Sándor javaslatára az új pályát egy szurkolási bekiabálással avatták fel: Hajrá Rimaszombat! Hajrá magyarok!

Az átadó ünnepség része volt egy focimeccs, amelyben a szülők és tanárok csapata mérkőzött meg a diákokkal. A kezdőrugást Molnár Sándor végezte, a bírói feladatokat Sebők Attila látta el.

A résztvevő vendégeket Molnárné Pelle Beáta, a Tompa Mihály Református Gimnázium igazgatója is köszöntötte.

A rendezvény kommentátora Mikos Tamás, a rimaszombati egyházközség beszolgáló lelkipásztora volt, aki egyúttal a Végtelesség Fiai podcasts legújabb adását is készítette, így a meccs játékosra és humorosra sikeredett.

A szabvány méretű kézilabda pályán tenisz-, röplabda- és kosárlabda-edzéseket és versenyeket is lehet majd szervezni. Az építkezés a Bethlen Gábor Alapnak a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház számára folyósított támogatásából valósult meg.

Pósa Homoly Erzső/Felvidék.ma

Szülők, tanárok és a diákok csapat mérkőzött egymással (Fotó: Gecse Attila/Felvidék.ma)

Egy missziói jelentés margójára

Amikor az ember foghéjasan tud csak beszámolni a nyári alkalmakról a koronavírus időszakában, jó hűsölni a parókia csöndjében, és elővenni olyan bizonyágtételeket, amelyekről nem is gondolnánk, hogy mennyi lelki erőt tudnak nyújtani a kétségbeesett szolgálattevők számára.

1950. szeptember 4-én, 70 éve vetette papírra Vaszily János, akkortájt Vásárhelyen szolgáló missziós lelkész azon jelentését, amely a lelki életről tanúskodott Egyházunk keleti végein.

Ez a jelentés evangelizációs és belmissziói tevékenységet tartalmazott. 1949 és 1950 derekán tizenhárom gyülekezetben tartottak evangelizációs alkalmakat, kilenc esetben magyar ajkú, hét esetben szlovákajkú közösségben.

Ezek az alkalmak intenzív egy hetes alkalmak voltak az érintett gyülekezetekben. Élénk missziói tevékenység folyt. A hét folyamán bibliaórákat tartottak külön az asszonyok számára, igetanulmányozást végeztek a férfiak körében, és nem feledkeztek meg a gyermekmunkáról sem. Az ifjak körében két-három bibliaórát szerveztek külön a lányok és külön a fiúk számára. Nem hanyagolták el a lelki énekek tanítását sem. Emellett közösen a helyi lelkésszel meglátogattak tíz-tizenhárom családot, akik eltávolodtak a gyülekezettől, valamint az idősgondozással is foglalkoztak. Minden este pedig hét órai kezdettel közös evangelizációs alkalmat tartottak, miután a hallott igehirdetést kielemezték.

Nagy hatással voltak ezek az alkalmak a gyülekezetekre és még a más felekezetűekre is, akik közül a jelentés szerint négyen megtértek az Úrhoz.

Az Ige hirdetése megtette a hatását: Deregyőn, Ungmogyoróson, Mokcsakerészen, Csicserben, Nagykaposon, Veskócon, de a távolabbi Pályin, Tussa és Vásárhely reformátussága is sok áldásban részesült.

A missziót végző lelképásztor a következő tapasztalatokat jegyezte le ezekről az alkalmakról:

1. Először is a missziós lelkész megjegyezte, az ott élő emberek „halott” gyülekezeteket alkotnak, nincs személyes kapcsolatuk az Úr Jézus Krisztussal. Isten Igéjét nem olvassák. Csak vallásos életet élnek minden mélyreható hit nélkül. A farizeusokhoz hasonlították őket, akik ugyan hosszan imádkoztak, de a Mestert megkövezték. (nem ítéletként hangzott)
2. A második megtapasztalás lényeges volt: „Hogyan tekint a gyülekezetben szolgáló lelkész a saját közösségére?” Ha élő hittel rendelkezik, akkor nem egy egységes közösséget kell látnia maga körül, akiknek nincs szükségük megtérésre, hanem Isten szőlőskertjét. A lelkésznek a gyülekezeti tagokkal nem az időjárásról, nem a termésről, nem a politikáról, nem a kultúráról kell a legtöbbet beszélnie, hanem a megváltásról, Isten Igéjéről és a hitről. A lelkész nem várhatja, hogy a gyülekezeti tagok fogják rányitni az ajtót. Ez hatalmas tévedés. Aki hitben jár, hitet keres a földön, mint Mestere. A lelkésznek nem feladata az emberek lelkiismeretét nyugtatni, hanem megtérésre hívni őket.
3. A következő nagy téma a keleti végek problémája volt: a szektásodás. Manapság már mindenütt megjelenő Jehova Tanúi, és a kétkeresztesek tevékenysége jelentette a legnagyobb problémát. A missziós lelkész azt javasolta, hogy biblianapokat kell tartani a közösségekben, ahol az emberek foglalkoznak azokkal az Úrtól jövő ajándékokkal, amelyek Benne elérhetőek és elfogadhatóak, valamint azokkal, amiket ezek a szekták teljesen kifogatnak. A beküldött gyüle-

kezeti jelentések nyomán 1950. március 25-én és 26-án a Nagymihályhoz közeli Lucskán három alkalommal gyűltek össze bibliatanulmányozásra összesen 330 résztvevővel, amiből 34 gyermek volt. Felsőőröcsén 1950 virágvasárnapján négy alkalommal összesen 670 résztvevő vett részt. A Nagykaposhoz közeli Bezőben pedig mind a négy alkalommal népes hallgatóság előtt - megtelt templomban szolgált Abary István helyi lelkész a Jn 17:17 és Mt 16:5 alapján.

4. A jelentés számot ad arról is, hogy a közösségek teljesen elhanyagolják a romamissziót. El kell kezdeni a közöttük végzett szolgálatot is.
5. Fontos az Úrhoz tért lelkek utógondozása is. Könnyű a szolgálat abban a gyülekezetben, ahol a lelkész valóban Jézus-hoz tért életet él. Sajnos a tapasztalat azt mutatja, hogyha a lelkész nem foglalkozik az újonnan megtért emberekkel, akkor hétszer nagyobb kárt szenved a közösség. Nem szabad magára hagyni egy lelket sem vívódni. Mindenkit támogatni kell. Azt javasolja, hogy havonta ezek lelkigondozása érdekében legyen Biblianap tartva és külön a szlovák- és külön a magyar-ajkú gyülekezetek számára, amit mindig más helyszínen kell megtartani.
6. Emellett nem szabad elhanyagolni a lelképásztorok lelkigondozását sem, akik számára Kassán havonta mélyreható bibliatanulmányozást, és lelki közösségi alkalmat tartottak. A lelkészek személyes lelkigondozására is hangsúlyt kell fektetni. A missziós lelkész öt lelkészcsaládot látogatott meg, és külön beszélgetett el a családtagokkal. Szomorúan jegyezte meg, hogy a bibliatanulmányozás iránt alacsony a lelkészek érdeklődése, viszont hasznos, mert 1950-ben az Ószövetséget tanulmányozták Jézusra vonatkoztatva. Miért volt alacsony az érdeklődés? A lelkészek gyanakvóan tekintettek a missziót végző lelkészekre, akiknek minden alkalommal saját szolgálatukat kellett védelmeznük és kihangsúlyozni, hogy a kálvini bibliai értékrendet követik, mert sok lelkész szektásodásnak vélte az ő missziói tevékenységüket.
7. A lelki munka terén a missziós lelkész kapcsolatot tartott fenn a többi ilyen jellegű szolgálatot végző lelkészekkel. Léva, Marcelháza, Komárom, Nagyszalánc központtal együtt imádkoztak azokért a lehetőségekért, amiket az Úr nekik megengedett az állami „karantén” idején.
8. Emellett egyházmegyei konferenciákat is tartanak. A nagyegyesi egyházmegyei alkalom után, 1950. szeptember 24-én Abarán készültek közös igetanulmányozást szervezni. .
9. 1950. augusztus 20-27 között Kassán egy egyhetes bibliai kurzust szerveztek a gyermekmunkások számára a következő előadásokkal: „Bibliaóra a gyermekek között; a gyermekek lelki fejlődése, a gyermekmisszió célja, a tanítás metódusai, a gyermekmisszió végzésének helye, ideje, előkészülete és adakozása.
10. Végül a jelentés tartalmazta az őszi alkalmak sorrendjét is: Kassán a férfiak számára 1950. október 29-31. között háromnapos konferenciát tartottak, a felnőttek számára Vásárhelyen egy egészhetes (1950. december 26-31.) bibliai kurzust, valamint folytatják a bibliai napok tartását.

Mi lett a hasonló jellegű alkalmakkal? Az állami hivatalok – Járási és Kerületi Nemzeti Bizottságok – először csak „időpontváltásra” szólították fel a lelki munkásokat. Nem engedélyez-

ték a nyári egyhetes találkozót a mezőgazdasági munkálataikra hivatkozva. Az aratás fontosabbnak bizonyult minden lelki szántásnál és vetésnél. Felhívták a szervezők figyelmét, hogy ezeket a hetes és egész napos alkalmakat a téli időszakban szervezzék, amikor a munkás embereknek több szabadidejük van. Negyven éves „állami garanciával fémjelzett” karantén várt rájuk. Teljesen megszűntek őket, és minimumra sorvasztották mindazon egyházi missziói hivatalokat.

Másodsorban, a missziós lelkészeket „sűrűbben” áthelyezték. Kényszerítették őket elhagyni szolgálati helyüket. Nem kaptak állami engedélyt a gyülekezeti szolgálathoz ott, ahol Isten Lelke munkálkodott általuk és egy jó munkacsoport alakult ki szolgálatuk nyomán. Vaszyly János sem kapott állami hozzájárulást további szolgálataihoz a Vásárhelyi Református Egy-

házközségben, és amikor a pozsonyi lelkészválasztásra került sor 1954-ben és a presbitérium az ő személyének szavazott bizalmat, Neki személyesen kellett az ekecsi templomrenoválásra hivatkozva visszautasítani a meghívást és képviselni a „nemesebb” cél érdekében az állam akaratát.

Vaszyly János missziói jelentése szlovák nyelven íródott és a Szervezőbizottság Kassán 1950. szeptember 5-ei ülésén tárgyalta, ahol támogatásáról biztosította a lelkészt, de mindehhez kevés volt az egyházi támogatás, mert az állam beparancsolta a „felsőbb” akarat óhaját és elnémította – vagy csak úgy gondolta – a 20. századi Keresztelő Jánosok bizonyágtételeit: „*Térjetelek meg, mert elközelített a mennyek országa!*” (Mt 3,2)

Buza Zsolt

FELVIDÉKI ŐRJÁRAT 100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

Gondolatok az egységről, helytállásról, összefogásról és a zsákutcákról

Mihályi Molnár László

7.rész

SZEMFÉNYVESZTŐ VÁLASZTÁSOK, MEGTÉVESZTŐ VÁLTOZÁSOK

Miért is kellene bejutnunk de nem mindenáron

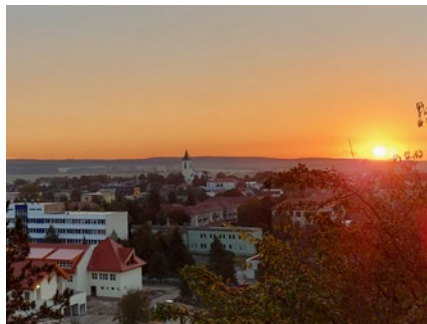
„Most majd megmutathatod ki vagy: dicső ősökhez méltó, vagy hitvány utód!” (Szophoklész)

„Aki még nem kapálta a szőlőt, vajmi keveset tudhat a borról” (népi bölcsesség Szirmay Antal nyomán)

Megboldogult ifjabb korunkban, jó harminc éve, a változások utáni első választások idején egyik idősebb régi jó ismerősöm neve megjelent egy olyan listán, amiről akkorra már elég sokan tudtuk, hogy a Kész átverés című műsor egyik rendezője, de független és magyar jelszavakkal körbebástyázva. Tudva, hogy ismerősöm egy áldott jó ember, de jóindulatúan hiszékeny és naiv is, ezért felkerestem, hogy esetleg felvilágosítsam. Ő viszont már lelkes jelöltként csak a kampányszövegek szintjén tudott velem értekezni, és mint a liberalizmus nem éppen búsképű lovagja ontotta magából a megváltás ígét a nyitott, toleráns, befogadó és jóléti társadalomról, arról az igazságos rendszerről, amely olyan méltányos tud lenni a magyar nemzet ügye iránt is, hogy a választások után ő személyesen fogja szavatolni a teljes körű egyenjogúságot és egyenrangúságot. Mert arról meg volt győződve, hogy bejut, mert pozsonyi rendszámú autójával érkező jól öltözött demokrata úriemberek kérték fel őt erre a közszereplésre. Már pedig akkortájt a kassai rendszám is a hitelesség és a megbízhatóság garanciája volt a Bodroghözben.

Olyan ferencjós-kás korabeli jóindulat honolt benne korábban is arról, hogy a hatalom jó, csak az idelemberek rontanak el mindent, de erről odafönt mit sem tudnak, és ezért fontos, hogy majd lesz, aki mindenről beszámol a „királynak”. Ez volt az illúzió!

Persze, hogy nem jutott be, ami miatt végül búskomoran, visszavonultan és ki tudja milyen konzekvenciákkal éldegélt tovább. Hiába mondták neki, hogy őt „csak” egy húzóembernek szánták, aki

miatt majd sokan szavaznak erre a listára, de csak ebben a régióban, mert másfelé a kutya sem ismeri, ezért hiába számított a képviselői székre. Becsapottnak és megalázottnak érezte magát, már csak azért is, mert régi barátai is elkerülték, hiszen a valóban magyar érdekeket képviselő mozgalmatól vitt (húzott) el voksokat. Az már csak hab ezen a pöcegödörön, hogy aki bejutott erről az álmagyar listáról, az végül később jogerősen, csalásért vagy sikkasztásért lett elítélve.

Miért ez az emlékezés? Ma is hallottam, hogy ne vájkáljunk már a múltban. Már pedig, ha a tapasztalatokat nem elemezzük, akkor ismét vakvágányra siklik a vonat. Mert kisiklott: akkor is, amikor a három magyar képviselőből kettő (FMK és MKDM) elszabotálta a komáromi nagygyűlés célját, a Felvidéki Magyar Nemzeti Tanács létrehozását. És akkor még inkább, amikor ezt a három tényezőt egy zsákba szervezték MKP néven ki tudja milyen óhajnak vagy elvárásnak következtében! Azóta égszakadás, földindulás és a megélhetési konjunkturalovagok artistamutatványai a népfogyatkozás szakadéka fölött!

Mert nem tanultunk a múltból, és nem mertünk nemet mondani a bűnre!

Mert a választásra jogosult felvidéki magyar testvéreinket (ne nevezzük már őket darabszámra értékesíthető választópolgárnak!) is hajlamosak voltunk rászedni arra, hogy a parlamentbe jutás a fő cél, mert hatalmas tragédia lenne, ha nem sikerülne, de ezért le kell mondanunk erről, meg erről, meg arról, meg amarról, mert „*csak így maradunk tárgyalóképes partnerek, koalícióképes kormánypárti tényező*” és az anyámtújkja aranylánccal sem lehetünk És akikkel mindezt megettették, de később mégis felébredtek, azoknak a fele soha többé nem ment választani.

Ezért lett volna alkalmas, ha a lézengő ritterekből már egy sem szerepelt

volna az újabb listán. Ám nem így történt, ezért folytatnom kell elmélkedésemet a választás dilemmáiról.

Az pedig már szinte röhejes, hogy a választási küszöböt alulról szagoló pártok olyan választási programot tesznek közzé, mintha kormányprogramot írnának..... olyat, amiből tizenkettő egy tucat, szinte semmiben sem különbözik a többitől, üres és tetszelgő semmitmondás... és ki sem olvasható belőle a sok frázis és közhely közepette, hogy tulajdonképpen kit akarnak megszólítani, kiket akarnak képviselni...

MERT AKI MINDENKIT, AZT SENKI SEM VESZ FIGYELEMBE !

Nagy gazdasági beruházásokról, világmegváltó környezetvédelemről, nagyhatalmi diplomáciai tervekről, az oktatás és az egészségügy gyökeres reformjáról szólnak, holott ilyen kondícióval elég lenne csupán tömören és velősen közölni, hogy annyian nem leszünk, hogy a törvényhozás és az államigazgatás motorja lehessünk, ezért ezt meg ezt tudjuk majd támogatni, ám a negatív dolgokat megakadályozásában, lefékezésében

szerepünk lehet, ezért erre meg erre FOGUNK RADIKÁLIS NEMET MONDANI. Mert egy autó teljesítményét a motor adja ugyan, de biztonságához a féknek (bírálatnak, elutasításnak, ellenzéknek) is jelen kell lennie. És azt is közölni kell előre, hogy melyek a tárgyalási alapfeltételeink, amelyekből semmit fel nem adunk! Amíg erre nem látunk garanciát, minek tennénk egy voksot is a szemétdomb gyarapításához?!

A gazdasági fellendülésnek az emberi alapértékeket kell szolgálnia! Ennek számunkra egyik pillére a felvidéki magyar nemzeti közösség jogi és társadalmi megbecsülése: a teljes körű önrendelkezési jog, az egyenjogúság és egyenrangúság, és az eddigi jogcsorbítások és vagyoni retorziók helyreállítása és kárpótlása (pl. a Benes dekrétumok ügye, iskolaügy, nyelvtörvény).

Csak olyanokkal működhetünk együtt, akik ha demokratának nevezetik magukat, akkor elismerik, hogy a felvidéki magyar nemzeti közösség ezen a területen őshonos és a magyar nemzet része. És ezt alkotmányos jogokkal kell

alátámasztani!

Mit ér bármilyen gazdasági program is, ha közben az eddig szokványos nyílt vagy burkolt nemzeti kisemmizés, elnyomás és megfélemlítés folytatódik, aminek egyenes eredménye a statisztikai fogyatkozás, holott ez nem demográfiai, hanem rendszerhiba miatti eredmény.

Ki kell tehát nyíltan mondani, tételesen felsorolni, hogy a magyar közösség számára jogcsorbító az alkotmány, jogcsorbító a jogrend Szlovákiában!!!

Vannak jó példák előttünk népünk képviselőit, akiket érdemes alaposabban megismernie mindenkinek: Körmeny-Ékes Lajos, Grosschmid Géza, Esterházy János.

És vannak negatív jelenségek, amelyekből ugyancsak tanulnunk illene és kellene.

Ezek után várom, lehetővé teszik-e számomra, hogy tiszta lelkiismerettel mehessek választani!

És biztosan tudom és hiszem, hogy ezzel a dilemmával nem vagyok egyedül!!!!

- folytatás a következő számban -

Ébred a város

és ébred a táj
hová az álmod
hazatalál,
ahol a lélek
messze ér
ezen az úton
már ezer év
és ezer ősöd
lelt reményt
ahol az otthon
vár reád
ahol az áldás
száll le rád
ahol az Úr
csak arra kér
szeretletben
és hittel élj
s ahogyan eddig
menj tovább
ezek az apró
szép csodák

(mmI)

Teremtésvédelem, a papék udvarán

Ha itt az ős, akkor következhet a betakarítás. Mert a gazdálkodó ember legnagyobb öröme, ha a saját gyümölcsseit, zöldségeit fogyaszthatja. Ha a templom és a parókia melletti udvaron és veteményesben is megtaláljuk munkánk gyümölcsét.

A tiszteletesasszony által gondozott kertből már felszedtük a krumplit, a szemespaszulyt, a hagymát és a kukoricát. Még padlizsán, paprika és paradicsom virít a szárán. Bizony, jó volt úgy vacsorához készülni az elmúlt hónapokban, hogy pár lépésnyire, a kertből hoztuk a finom és friss hozzávalót az asztalra.

Megszokhattuk, hogy minden év időjárása más és más gyümölcsnek kedvez. Idén például alma- és birsalma-bőség van. Első alkalommal hoztak termést a pár éve elültetett fák és mindjárt rekord mennyiséget. Nyáron pedig a közmétebokrok ágacskái hajladoztak az ért bogyók súlya alatt. Ellenben csak mutatóban volt szilva és barack. Utóbbinak a tavaszi fagyok nem kedveztek. Így a tavalyi évhez képest idén csak kis mennyiségben készül majd a nagyszántói papszedte pálinka.

A nyár folyamán utolsó pillanatig szedegettük a málnát és idén először pár szem áfonya is kínálta magát az aprócska bokron. Meg persze a jól bevált piros és fekete ribizli. Már fogynak is a belőlük készült szörpök. Az udvar fáit és bokrait idén először nem vezetékes vízből, ha-

nem az ég adományából, esővízből locsoltuk. Több hatalmas hordóban bő ezer litert tudtunk ily módon tárolni, a csapadékmentes napokra.

Rövidülnek a nappalok, jól szolgálnak a napelemes kültéri lámpák. Igaz párszor át kellett rendezgetni őket, amíg olyan helyre kerültek, hol megfelelően éri őket a nap. Így ezzel az elfogadható árú befektetéssel megvalósult a parókiaudvar ingyenes megvilágítása.

Téli pihenőre helyezték a fűnyíró eszközöket, miután egész nyáron számos alkalommal használtuk őket a templom és a parókia körül. Javítgatjuk a kerítések, polikarbonát-lemezzel óvjuk az egykor kukoricatárolásra szolgáló, ma inkább raktárként használt görét, és további megoldásokat tervezünk az esővíz még nagyobb mennyiségű tárolásához.

Ősz folyamán még ültetünk néhány mogorófa-hajtást és gyümölcsfát, az üresen maradt helyekre, pótoljuk a kiszáradt csemetéket, sőt egzotikumként a bambuszültetéssel is megpróbálkozunk ott, ahol jól jön, ha a kétméteresre feltörő növény útját állja a szántóföld felől érkező szélnek.

Nagy vonalakban így telnek a teremtésvédelmi, környezettudatos és minden termésért hálás mindennapok a gyakorlatban, a papék udvarán, a Teremtés hete tájékán.

Fábián Tibor

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Heródes pártiak – Csak az evangéliumban?

A Heródes párti megnevezést (görögül Herodianoi) háromszor használják a szinoptikus evangéliumok. (Máté 22,15-22, Márk 3,6 és 12,13-17) Akkor, mint ma is, a zsidó nép körében sok csoportosulás, szekta létezett. Ezekben az igeszakaszokban a farizeusok összefognak a Heródes-pártiakkal, hogy Jézust saját szavaival hiteltelenségek. Annak ellenére, hogy a farizeusok és a Heródes pártiak nem tartoztak egyazon társadalmi és politikai oldalhoz, közös volt a céljuk, megszabadulni a galileai tanító-gyógyítótól, akit tömegeket követtek.

A Heródes királyt támogató politikai-kulturális csoport az Újszövetségen kívül semmilyen más forrásban nincs megnevezve. Az evangéliumban Jézus ellenfeleiként jelennek meg, a sadduceusokkal, írástudókkal, a vénekkel és főpapokkal, valamint a nacionalista szikárusokkal együtt. A következő kérdéssel akarták törbe csalni: „Szabad-e adót fizetnünk a császárnak?” Ha a válasz: nem, a Heródes pártiak a helytartó előtt lázadóként vádolhatják. Ha azt mondta volna, hogy lehet adót fizetni, akkor a farizeusok a nép előtt a zsidó hazafiság árulójaként bélyegezhették volna meg.

Jézus egy római pénzérmét felmutatva kérdezett vissza: „Kié ez a kép és ez a felirat?” Ez pedig egy váratlan, Istentől származó választ jelentett: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené.” Nem csoda, hogy ezen a válaszon csodálkoztak az emberek. Nem Jézus esett csapdába, hanem ellenfelei estek saját csapdájukba. A Heródes-pártiakkal ellentétben a farizeusok a Dávid családjának trónöröklését szerették volna helyreállítani, akik Heródes dinasztia előtt mintegy nyolcszáz évvel lettek a trón birtokosai. Heródes követői lelkesedtek a nagy Heródes által alapított dinasztiaért. Sokan csodálták Heródes király építkezéseit, kiváltképpen azokat a nagyszerű épületeket, amelyeket ő emeltetett Jeruzsálemben és az ország más helyein. Elég a pompás jeruzsálemi templomra gondolnunk. Heródes király apja, Antipász nem volt zsidó, hanem idumeai, azaz Edómíta. Követői elfogadták a római jogrendet és csodálták a hellénizmust. Miközben csodálták a pompás épületeket, készek voltak megfelelni a dinasztia alapítójának gyilkos módszereiről. Josephus Flavius beszámol arról, hogy

Heródes meggyilkoltatta saját feleségét, a Hasmoneus házból származó Miriamot. Máté evangéliuma arról tudósít, hogy számtalan gyermeket gyilkoltatott meg, amikor a gyermek Jézust akarta megöletni. Fia, Heródes Antipász, Galilea uralkodója, nem tudta elviselni Keresztelő János feddését, aki szemére vetette, hogy testvérének feleségével él. Jánost ezért börtönbe vetette, s végül lefejeztette. Heródes követői nagyra értékelték a Heródes Antipász és Pontius Pilátus (Lukács 23,12) közti jó kapcsolatot, és a Heródes Agrippa és Fesztusz, római helytartó közötti barátságot. (Apostolok cselekedetei 25,13-27) Mint politikai és kulturális klikk, félték Jézus egyre erősödő hatásától, s várták a római megszálló hatalom beavatkozását. Nagy jelentő-

séget tulajdonítottak a „Pax Romana” eszméjének, amely biztonságot és jólétet jelentett számukra.

Társadalmi-politikai aktivisták mai is nagy erővel igyekeznek Jézust, tanítását és tanítványait ellehetetleníteni. A mai modern Heródes pártiak az ultra-ortodox Haredi-Yad LeAchim szervezethez hasonlóan évtizedek óta működnek Izraelben. Ők is szövetkeznek mindenkivel Jézus hatalmának szabotálása érdekében.

A jelenlegi zsidó társadalom megosztott. Vannak ortodoxok, neológok, konzervatívok, világi humanisták és messiáskövető csoportok. Sok rabbi és intézmény támogatja a

Yad LeAchim csoportot abban a küzdelemben,

melyet Jeschua (Jézus) héber neve, és az ő tanítványai ellehetetlenítéséért folytatnak. A mai Heródes követők „Anti-miszsió”-t folytatnak, hirdelve újságokban, vallásos rádióműsorokban és web oldalakon. Manipulált hírekkel igyekeznek hangulatot kelteni a Jézus-hívók ellen.

Egy példa. Egy évtizeden keresztül jelentették meg Web-oldalukon egy általam megjelentetett írást, igyekezve nevetségessé tenni azt. Ezt írtam: „A pusztában levő Sínai hegyen adta át Jézus Mózesnek a törvény tábláit.” Hamis történésznek neveztek, aki teljesen eltévedt az időszámításban, hisz Jézus Mózes után pont 1500 évvel született. Komolyan vehetnék Jézus szavait: „Bizony, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok.” (János 8,58)

Gershon Nerel, Israel Heute; ford. Csoma L.

Heródes király mellszobra a Jeruzsálemi Izrael Múzeumban

Kérelmezze a Köldökzsinór program ellátásait újszülött gyermekének!

A Szövetség a Közös Célokért (SZAKC) társulás tájékoztatja a felvidéki családokat, hogy a Szlovákiában élő magyar nemzetiségű (nem állampolgárságú) szülők 2018 óta folyamatosan kérelmezhetik a magyarországi családtámogatási ellátások közül a Köldökzsinór program ellátásait, az

egyszeri anyasági támogatást és a fiatalok életkezdési támogatását. A támogatásokkal Magyarország kormánya anyagilag is elismeri azokat a magyar családokat, akik gyermeket vállalnak a világ bármely pontján.

Az anyasági támogatás esetén a kérelem benyújtására a gyermek 6 hónapos

koráig van lehetőség. Az anyasági támogatás összege 64 125 forint, pozitív elbírállás esetén ennek megfelelő összegű eurót utalnak az édesanya számlájára.

A fiatalok életkezdési támogatása 42 500 forint, amely a gyermek részére nyitott életkezdési letéti számlán kerül jóváírásra és minden évben az infláció-

val megegyező mértékkel kamatozik. A letéti számlán lévő összeget a fiatal a 18. életévének betöltését követően jogosult felvenni.

A kérelmezés elsődleges feltétele, hogy a szülőknek és az újszülött gyermeknek a szomszédos államokban élő magyarokról szóló törvény alapján kiadott Magyar igazolvánnyal (MIG) kell rendelkezniük.

A MIG ügyintézésre a Szövetség a Közös Célokért társulás irodáiban van lehetőség. A társulás munkatársai az ügyfeleket a MIG ügyintézése mellett a Köldökzsinór program igénylésének folyamataról is tájékoztatják.

A Magyar igazolvány kérelmezéséhez szükséges:

- minden kérelemhez standard méretű igazolványkép (32×45 mm), a házilag gyártott fotó nem elfogadható,
- a szülőknek: személyazonossági igazolvány,
- a gyermek születési anyakönyvi kivonatának a fénymásolata,

- Magyar hozzátartozói igazolvány esetén a házassági levél fénymásolata.

Az adatlapok és meghatalmazások kitöltése a magyar külképviseleteken vagy a Szövetség a Közös Célokért területi irodáiban (www.szakc.sk) történik.

Az érdeklődők az irodák elérhetőségeiről és a fogadóórákról a társulás honlapján, a www.szakc.sk oldalon részletes információt kapnak. Javasoljuk az ügyfeleknek az előzetes telefonos egyeztetést a lakóhelyükhöz legközelebbi iroda munkatársával.

A kérelmezők visszajelzése alapján elmondhatjuk, hogy az ügyintézési folyamatot a koronavírus miatti korlátozások bevezetése ugyan hátráltatta, az ügyfelek mégis a támogatások megérkezéséről informálták a SZAKC munkatársait.

A Kopp Mária Intézet tájékoztatása szerint az eddig beérkezett támogatások csaknem kétharmadát a Kárpát-me-

dencében élők vették igénybe, azon belül is 70 százalékuk Erdélyben, 15 százalékuk a Vajdaságban, 9 százalékuk Kárpátalján, 6 százalékuk pedig a Felvidéken.

A bevezetés óta összesen 22 340 külföldi magyar család igényelte az anyasági támogatást és 19 289-en kérték az életkezdési letéti számla megnyitását gyermekük részére.

A Köldökzsinór programról, a külföldön született magyar nemzetiségű gyermekek után járó családtámogatásokról további, részletes információkat a www.csalad.hu oldalon kereshetnek.

Fontos információ, hogy a SZAKC az ügyintézési folyamatot segíti, az anyasági támogatással kapcsolatos eljárásban a Magyar Államkincstár Központja jár el, és határozatban dönt a kérelemről, majd a döntést követően levélben értesíti a szülőket.

Bölcseki Tímea,
a Szövetség a Közös Célokért munkatársa

KERESSÜK MEG A BIBLIÁBAN!

1. „És az én szövetségemet én kötöttem és te, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök, hogy legyenek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad.“ (1Mózes 17:..)
2. „És mondának néki: Igen földről jöttek a te szolgálid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert az ő hírért és mindazt, amit cselekedett;“ (Józsua 9:..)
3. „És megparancsolá, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék, és az Isten törvényét és parancsolatját.“ (2Kronikák 14:..)
4. „Elveszti a örökre, és letörli az Úr Isten a minden orcáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott.“ (Ézsaiás 25:..)
5. „Tudjátok meg, hogy az Úr az; ő alkotott minket és nem; az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk.“ (Zsoltárok 100:..)
6. „Felele Jézus: Avagy nem órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világosságát.“ (János ev. 9:..)
7. „Mert ha azt véli, hogy ő valami, holott semmi, csalja meg.“ (Galatákhoz 6:..)
8. „De hű az Úr, aki titeket és megőriz a gonosztól.“ (2Thesszalónika 3:..)
9. „Avagy nem lelkek-e mindazok, elküldve azokért, akik örökölni fogják az idvességet?“ (Zsidókhöz 1:..)
10. „Mert sem hoztunk a világra, világos, hogy ki vihetünk semmit;“ (1Timóteus 6:..)

A Károli Gáspár fordítású Szent Biblia alapján összeállította: **Györky Szilvia**, Alsóimihályi. Megfejtéseiket **2020. november 15-ig** lehet beküldeni Szerkesztőségünk címére: postai úton - **Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216., 076 74 Drahnov**, vagy e-mail-ben a refujsg.csoma@gmail.com címre.

Felhívjuk a megfejtést beküldők kedves figyelmét, hogy a megfejtés és nevük beküldésével egyúttal hozzájárulnak az adataik (név és lakhely) megjelentetéséhez a Református Újságban!

MEGFEJTŐK: Pozsonyi e.m.: Családi Irén, Beke Sarolta – **Nagymegyer;** Szalay Ferencné, Demény Lajosné – **Fél;** özv. Sándor Józsefné, Szloboda Anna, Kubica Henrieta – **Réte;** Mackó Zsuzsanna - **Dolná Streda;** **Komáromi e.m.:** Szigeti Zsuzsanna, Varga Béláné – **Bátorkeszi;** Kacz Mária özv, Baranyai Margit, Pinke Júlia – **Marcelháza;** Ribarics Márta – **Komárom;** Tóth Irma, Németh Irén – **Kamocsa;** Farkas Irma – **Negyed;** özv. Császár Vilma – **Deáki;** Fülöp Gulyás Erzsébet – **Párkány;** **Barsi e.m.:** Németh Sándorné – **Nyírágó;** Kakas Sándor – **Nagysalló;** Klincsek Ferencné – **Kőhidgyarmat;** Pásztor Zsófia – **Zselíz;** Szénászki Sarolta – **Újlót;** özv. Földi Jenőné – **Érsekkéty;** Palásti Aranka – **Léva;** özv. Bertók Istvánné – **Barsvárad;** **Gömöri e.m.:** Faragó Irén – **Harmac;** Tóth Katalin, Csank Szerénke – **Nagybalog;** Schiller Mária – **Tornalja;** Ing. Kolozsi Alica – **Rimaszécs;** **Abaúj-tornai e.m.:** özv. Gálffy Gusztávné, özv. Pataky Bertalanné – **Migléc;** Csáji István – **Nagyida;** özv. Szabó Gyuláné – **Lucska;** özv. Kövesdi Jánosné – **Reste;** Majláth Ilona – **Kassa;** özv. Komjáty Istvánné, Nagy Sándor, Kerekes Béláné – **Felsőlác;** Szaniszló Klára, Szaniszló Judit – **Szeszta;**

Juhás Zsuzsanna, Juhás András – **Csécs**; özv. Kovács Zoltánné – **Rozsnyó**; Szanko Mónika – **Berzété**; özv. Sikúr Béniné – **Körös**; **Zempléni e.m.**: Kasko János – **Újhely**; Csernyánszky Erzsébet – **Imreg**; Vida Boglárka – **Ladmóc**; Rácz Júlia – **Kisgères**; Kiss Magdaléna, Mladanec Irén – **Bodrogszerdahely**; Egri Klára – **Örös**; özv. Oláh Istvánné – **Hardicsa**; Czétó Pál, özv. Pásztor Bertalanné – **Bély**; Bók Zoltánné – **Királyhelme**; **Ungi e.m.**: özv. Csicséri Józsefné – **Kisráska**; özv. Ladányi Lászlóné – **Deregyő**; Stépán Mária – **Abara**;

JUTALMAZOTTAK: Szalay Ferencné – Fél, özv. Császár Vilma – Deáki, özv. Bertók Istvánné – Barsvárad, Schiller Mária – Tornalja, Kerekes Béláné – Felsőlanc, Egri Klára – Örös, özv. Ladányi Lászlóné – Deregyő.

Könyvajánló

Bodrogekői Fülöp Sándor

GÖRBE ÉG ALATT

VÁLOGATOTT VERSEK
2020

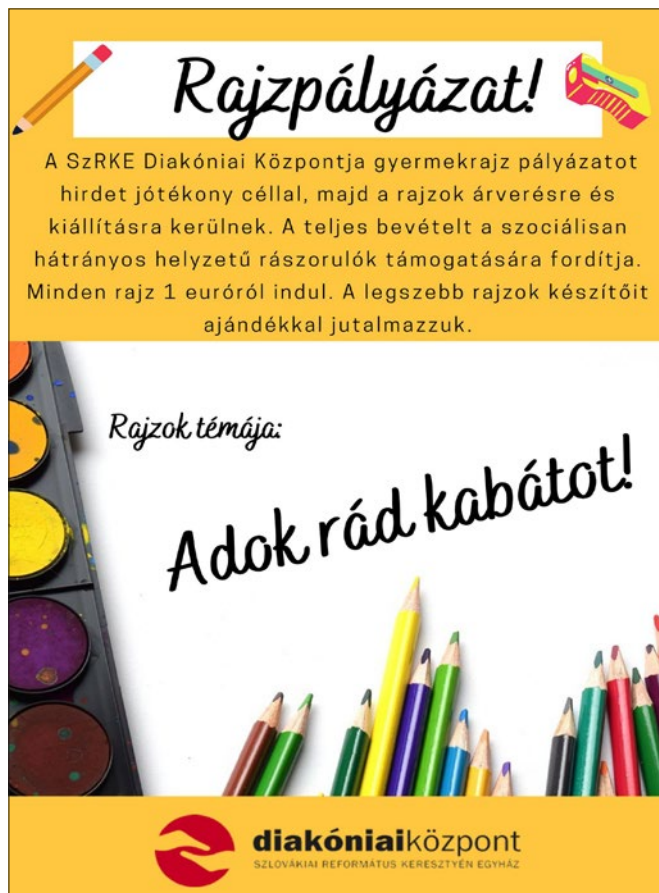
Különös kötetet vehet kezébe a Kedves Olvasó. A szerző már megfutotta földi pályáját. Nem vágyott földi babérkoszorú elnyerésére, mert tudta van romolhatatlan – mennyei. És mégis írta verseit, melyeket olvasva rá kell döbbernünk, hogy nem egy grafomániás fűzfa-poéta a szerző, hanem költő, aki gondolatainak, szellemi értékeinek gazdagságát tárja az Olvasó elé. A lelki értékek, a lelki hagyaték ott

van azok hitében, akik előtt évtizedeken keresztül hirdette Isten igéjét, és akik hűséges olvasói voltak a Református Újság általa írt rovatának.

Miért csak most olvashatjuk ezeket a verseket? Bár tudtam, hogy fiatalon megmutatta azokat a felvidéki magyar irodalmi élet néhány vezetőjének, de akkor más idők jártak. A „létező szocializmus” ideje, amelyben nem tűrtek meg hitben élő, verseiben Istenről is bizonyosságot tevő fiatal poétát. Ő inkább lemondott a népszerűségről, az irodalmi karrierről, de nem hagyta el az Urat. S az Úr sem hagyta el őt, hanem szolgálatra hívta. Utolsó beszélgetésünk alkalmával magam is megdöbbentem, hogy több mint 25 éves lapkiadói és szerkesztői közös munkálkodásunk idején miért nem szánta rá magát versei megjelentetésére. Mindig volt más, fontosabb! Gyógyíthatatlan betegségében remélte, adatik még annyi idő...!

A hagyatékot rendező hitves szinte sajtó alá rendezetten találta a verseket. Hagyaték! Szellemi, lelki üzenetek, melyek által azt a Fülöp Sándor lelkész is ismerhetjük meg, akit életének 71 éve folyamán nem ismertünk. Fülöp Sándort, a felvidéki magyarság eddig nem ismert költőjét, aki nem új formákkal, érthetetlen és zavaros szóhalmazokkal kívánta felhívni magára a környezete figyelmét, hanem a neki adatott kegyelmi ajándék szerint írta le mindazt, amit szerető Ura rajta keresztül akar megismertetni az Olvasókkal! Hagyaték, mely lelkiekben gazdagít. Legyen érte áldott az Úr neve!

Csoma László

Rajzpályázat!

A SzRKE Diakóniai Központja gyermekrajz pályázatot hirdet jótékony céllal, majd a rajzok árverésre és kiállításra kerülnek. A teljes bevételt a szociálisan hátrányos helyzetű rászorulókat támogatására fordítja. Minden rajz 1 euróról indul. A legszebb rajzok készítőit ajándékkal jutalmazzuk.

Rajzok témája:
Adok rád kabátot!

diakóniai központ
SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Paradigmaváltás a világpolitikában?

Az Ábrahám-egyezmény Izrael és az Egyesült Arab Emírségek, illetve Bahrein között messze túlmutat önmagán

Írta: **Dr. Békefy Lajos**

Már megszoktuk, hogy a jelentősnek vélt vagy valóban annak minősülő eseményeket a „történelmi” jelzővel látjuk el. 2020. szeptember 15-én a washingtoni Fehér Házban került sor az Ábrahám egyezmény (Abraham Accord) aláírására. A dokumentumot kézjegyével látta el Benjamin Netanjahu izraeli miniszterelnök, Abdullah bin Zayed, az Egyesült Arab Emírségek (UAE) külügyminisztere, Abdulatif Al Zayani, Bahrein külügyminisztere és Donald Trump, az USA elnöke.

Egyetlen európai uniós külügyminiszterként Szijjártó Péter, a magyar külügyi tárca vezetője vett részt ezen a rendkívüli világdiplomáciai eseményen.

Arab és izraeli sajtókommentárok, de a keresztyén és a

nem keresztyén világsajtó is egybehangzóan arról szövelt, hogy Washingtonban olyan megállapodás született, amelynek alapja a három könyv alapú világvallás, a zsidó, a keresztyén és az iszlám vallás közös gyökere, hiszen mindhárman elfogadják Ábrahámot mint a hit és a hívők ősatyját.

Fotó: Joyce N. Boghosian/White House

Vallási alapú politikai megállapodás született szeptember 15-én? Miként sok ilyen jellegű kommentár közül is jellemzően kiemelkedik a *The Jerusalem Post* cikke már a címevel is: *Valóban Isten volt a békekötő a Fehér Házban?* Akárhogyan és akár milyen háttérből születnek is a kommentárok, eddig a politikában még nem sikerült így összehozni a világvallásokat és kifejezetten vallási tartalmú nevet adni a megegyezésnek, egyezménynek. Véletlen lenne, hogy napjaink világtörténelmének ezt a mérföldkő-megállapodását éppen bibliai névvel jegyzi majd fel a történetírás és a nemzetközi diplomácia és politikatörténet?

Globális vallási egyensúlyteremtés – az óra parancsa a jövő érdekében

Aki figyelemmel kíséri a világvallások szerepét és történelmét, az előtt nem ismeretlen az a fájdalmas tény, hogy akár Európa történelmében hány és hány vallásháború, keresztyén felekezetek közötti (katolikus párt vs. protestáns párt, koalíció, nemzetközi szövetség) évtizedes élet-halál harc dúlt, majd a világvallások, az iszlám és a keresztyénység közötti sok milliós véráldozatot követelő méltatlan háború zajlott. A déli harangszó is valójában vallások közötti háború harctéri lezárását hirdeti mind a mai napig.

S akkor még nem szöveltünk a hindu-muszlim, buddhista és más vallások lokális vérengzéseiről, és az iszlám terrorizmusról sem. Miközben a világvallások éppen az ég felé hivatottak emelni az emberi lelkeket és tekintetet, túl a saját lábunk elé nézés távlatlan görnyedtségén. És az is igaz, hogy mennyei erkölcsi értékeket hoztak a földre. Amiért mindezt röviden említem, az éppen a történelmileg érvényre juttatott, ám sok esetben nagyon is kérdéses, az egyes vallások hitelveivel is nem ritkán ütköző véres történelemalakítás paradigmájának nagyon is időszerű és szükségszerű felülírásáról szól. Az eredeti és nemes vallási tartalmak rehabilitációjáról, emberformáló jogaikba történő, akár politikai eszközökkel megvalósuló visszahelyezéséről a kard, a háború, a terrorizmus lehetséges kiiktatásával!

Ha a mostani washingtoni Ábrahám egyezmény kezdete tudna lenni a 21. századi globális vallási egyensúlyteremtésnek, akkor valóban megérdemli a világtörténelmi jelzőt.

Mert egy új világkorszak beköszöntét jelentené, amint arra gyönyörűen utal az az ezüst pénzérme is, amit erre az alkalomra verettek. Rajta arabul, héberül, angolul az ószövetségi Ige:

„Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból pedig metszőkéseket” (Ézsaiás 2,4).

Vagy ahogyan lelkesedve fogalmazta Trump elnök: ez az

egyezmény „megváltoztatja a történelem alakulását”. Erről és a vallási, bibliai összefüggésekről világosan írt a kanadai afv-news.ca tartalmas cikke a békeérem kapcsán. Úgy gondolom, hogy ez az egyezmény arra is választ ad, hogy a világvallások 21. századi versenyfutásában évezredes paradigmákkal, a fogat fogért, szemet szemért világméretű rivalizálással nem lehet előbbre jutni, csak a katasztrofális, világpusztító ellentéteket konzerválni. Quo vadis világpolitika?

Isten visszatérése – Isten évszázada

Emlékeztetni szeretném a kedves Olvasót arra, hogy már az 1990-es években igen erőteljesen megindult az USA, Anglia, majd Németország néhány egyetemén annak a kutatása, hogyan fog alakulni a 21. századi világban a vallások helyzete. Egymás után jelentek meg nagyszerű kutatási eredmények, statisztikák, grafikonok, a világvallások versenyfutásáról prognózisok, mérlegelések. Ezeket három könyvben és számos cikkemben igyekeztem ismertté tenni, kivált a kolozsvári Agnus Rádó 1320 cikkében (bekefy.agnusradio.ro).

Peter Berger zseniális világvallás-kutató alapvető és meghatározó kutatásai nyomán világossá vált: a 21. században nemhogy nem halnak ki a világvallások, hanem hatalmas reneszánszuk, felvirágzásuk következik be.

Ennek oka, hogy a fogyasztói társadalom nem képes a lelki igények, szükségletek kielégítésére. Így az emberiség visszanyarodik az ősi, megbízható, nemzedékek százait, ezreit boldogabb állapotra juttató világvallásokhoz. A Harvard Egyetem nagyszerű politológus, vallástudományi kutatója, Monica Duffy Toft szerzőtársaival az ezredforduló tájképe tette közzé világsikerű könyvét *Isten évszázada – a vallások visszatérése és a globális politika* címmel. Őt követte a brit kutatópáros, J. Micklethwait és A. Woolridge úgyszintén nemzetközileg nagy visszhangot keltett könyve, a *God is back*. És még számos rész-kutatás szövelt/szól arról, hogy a 21. század világpolitikai tényezői között a világvallások és hatalmas hívő népük egyre fontosabb szerepet töltenek majd be.

Elég most csak annyit jelezni, hogy kutatóintézeti számítások szerint 2050-re az emberiség 31,4%-a lesz keresztyén, 29,7%-a muzulmán, 0,06%-a izraelita, azaz mindösszesen a majdani emberiségnek 61,1%-a lesz a három ábrahामी eredetű világvallás híve.

Egyre-másra jöttek létre a '90-es évekre nagy kutatóintézetek is, melyeknek a célja, mint nevük is mutatja, hogy a vallások és a modernitás, modern világ kapcsolatát kutassák, trendeket, valószínű folyamatokat elemezzenek. Ilyen például a bostoni Center for Religions and Modernity, a münsteri Zentrum für Religion und Moderne. Az említett kiváló Monica Toft az amerikai kormányok számára is fontos ismereteket szolgáltat, miszerint a hit, a vallások a (világ)politikában egyre jelentősebb szerepet fog játszani a 21. században. Folyamatosan elemzi azt, hogy a vallások milyen szerepet töltenek be a nemzetközi kapcsolatok alakításában.

Quo vadis világpolitika?

És ezzel megérkeztünk a hétfői Washingtonba, az Abraham Accord egyezményhez. Nem kívánok olyan találgatásokba bocsátkozni, hogy valójában ez a megállapodás, ami egyrészt hitalapú, másrészt komoly és súlyos politikai-világstratégiai összefüggések szem előtt tartásával jöhetett létre, vajon a jövőben sejthető ellenpólusát vagy ellensúlyát képezheti-e a másik oldalon körvonalazódó Kína–Oroszország–Irán... nagyhatalmi szövetségnek? Maradjunk most e megállapodás realitásainál. Következő cikkünkben bemutatjuk a megállapodást, és még visszatérünk a bibliai összefüggésekre is...

A gadarai megszállottak

Máté 8:28-34

Kedves Olvasóink! A gadarai megszállottak történetével fogunk most egy kicsit foglalkozni. Biztosan ismeritek a történetet, hisz egy nagyon ismert történetről van szó. Jézus és a tanítványai hajóra szállnak, és elindulnak a gadaraiak vidékére. Amikor kiszállnak a hajóból, oda megy hozzájuk két gonosz lélektől megszállt férfi. Ezekkel az emberekkel nagyon sok baja volt az ottani embereknek. Meztelenül jártak, kövekkel, sziklával vagdalták magukat. Nem engedték át az embereket az úton, senki nem mert arra menni. Ezek az emberek most odamentek Jézushoz, és felkiáltottak: „Mi közünk hozzád, Isten Fia? Azért jöttél, hogy idő előtt meggyötörj minket?” Nyilván tudták, hogy Jézus ki fogja őket úzni a szerencsétlen emberekből, és ezért arra kérték, hogy űzze őket a közelben legelésző disznókba. Jézus engedett nekik, és így is tett. Amint a gonosz lelkek belementek a disznókba, az egész nyáj megvadult és a magas szikláról belevetette magát a háborgó tengerbe, és mind odaveszett. Volt ott mintegy kétezer disznó. Amikor a pásztorok látták, hogy mi történt, elszaladtak a városba és elmondták min-

denkinek. Az emberek kíváncsiak lettek a gyógyító mesterre és a csodára, melyet tett. Kivonult tehát az egész város, hogy megnézzék, amiről a pásztorok hírt adtak. Amikor azonban látták, hogy a disznók elpusztultak, már nem érdekelte őket a két megszállott gyógyulása. Csak a veszteségre tudtak gondolni. Arra a rengeteg disznóra, melyek a tengerbe ugrottak. Így hát odamentek Jézushoz, és megkérték, hogy menjen el. Köszönik szépen a segítséget, de többet nem kérnek belőle.

Mindenképpen elgondolkodtató ez a helyzet. Meggyógyul két ember. Nem kell többé félni tőlük, szabadon használható az út, melyen eddig nem mertek járni sem. De nem ez a legfontosabb, hanem az a veszteség, mely a disznók pusztulása miatt érte őket. A vagyon, a pénz fontosabb, mint az emberélet. Sajnos így van ez a mi világunkban is. Ma is sokszor azzal kell szembesülnünk, hogy a pénz, az anyagi javak fontosabbak az ember számára, mint a másik ember. Az a fontos, hogy nekem legyen mindenem, hogy jólétben éljek, hogy gazdagodjak. Nem érdekelnek mások. Nem érdekelnek azok, akik szegénységben élnek az életüket, akik rászorulnának a segítségemre. Csak én vagyok a fontos és az én boldogságom, boldogulásom. Pedig az Isten nem ezt akarja. Ő azt akarja, hogy törődjünk egymással, hogy szeressük felebarátainkat, hogy olyanok legyünk, mint Ő. Meg is van írva: Legyetek tökéletesek, ahogy a ti Mennyei Atyátok is tökéletes.

Van még egy fontos üzenete ennek a történetnek. Jézus nem marad ott, ahol nem látják szívesen. Miután megkérték, hogy távozzon, Jézus útra is kelt. Visszament oda, ahonnan jött. Jézus ma is azokkal marad, akik szívesen látják. Azokkal, akik meglátják benne az Isten Fiát, a Megváltót, és akik neki adják az életüket. Az Őt befogadóknak azonban olyan ajándékokat ad, melyeket máshol nem lehet megtalálni. Megtölti szívüket szeretettel, önzetlenséggel. Vezeti őket és megerősíti a nehézségek idején. Gyógyít és megtart. Jézus tehát csak ott ma-

rad, ahol szívesen látják, és ugyanakkor szeretet és önzetlenség, áldás pedig csak ott van, ahol Jézus van. Az tehát a dolgunk, hogy befogadjuk Jézus Krisztust, és engedjük, hogy megváltoztassa az életünket.

Imádság: Kegyelmes Isten! Úgy szeretnénk olyanok lenni, mint a mi Urunk, Jézus Krisztus! Szeretnénk megtelni szeretettel, kegyelemmel, örömmel. Add, hogy Ő a mi szívünkbe költözhessen, és ez által az életünk megváltozzon. Ámen.

Aranymondás: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” Galata 2:20

Kraus Viktor

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő

IČO/reg.szám: 31256732

Nyilvántartási szám: EV 5612/18

ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta.

Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Terjeszti a Deregnő-i Református

Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő: Csoma László,

szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia,

Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítónk:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe:

076 74 Drahnov-Deregnő 216,

Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,

E-mail: ladislavcsoma@gmail.com

vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomja: Marián Györky - MS PRINT

BIBLIAOLVASÓ

ve g e r f o n a l

November

1. V. 2Sám 21,1-14	2Kor 9,6-15
2. H. 2Sám 21,15-22	2Kor 10,1-11
3. K. 2Sám 22,1-25	2Kor 10,12-18
4. Sz. 2Sám 22,26-51	2Kor 11,1-15
5. Cs. 2Sám 23,1-7	2Kor 11,16-33
6. P. 2Sám 23,8-39	2Kor 12,1-10
7. Sz. 2Sám 24,1-10	2Kor 12,11-21
8. V. 2Sám 24,11-17	2Kor 13
9. H. 2Sám 24,18-25	Fil 1,1-11
10. K. Jób 1	Fil 1,12-17
11. Sz. Jób 2	Fil 1,18-30
12. Cs. Jób 3	Fil 2,1-11
13. P. Jób 4	Fil 2,12-30
14. Sz. Jób 5	Fil 3,1-14
15. V. Jób 6	Fil 3,15-21
16. H. Jób 7	Fil 4,1-9
17. K. Jób 8	Fil 4,10-23
18. Sz. Jób 9	Tit 1,1-9
19. Cs. Jób 10	Tit 1,10-16
20. P. Jób 11	Tit 2,1-10
21. Sz. Jób 12	Tit 2,11-15
22. V. Jób 13	Tit 3,1-7
23. H. Jób 14	Tit 3,8-15
24. K. Jób 15	Filem 1,1-7
25. Sz. Jób 16	Filem 1,8-25
26. Cs. Jób 17	Zsid 1,1-4
27. P. Jób 18	Zsid 1,5-14
28. Sz. Jób 19	Zsid 2,1-4
29. V. Jób 20	Zsid 2,5-18
30. H. Jób 21	Zsid 3,1-6